

[Valdemar Thomsen.]

faste Skatter i den Forbindelse er ikke saa lidt af en Misforstaaelse. Opgaven maa efter vor Mening være at faa fastlagt en bestemt Promille i Lighed med, hvad Tilfældet er i Byerne, og i Lighed med, hvad Tilfældet er med Beskatning af fast Ejendom til Staten. Ejendomsskatterne bør ikke som nu veksle efter det sogne- eller amtskommunale Behov, thi saa længe Muligheden for at overvælde en stadig voksende Del af Skatten paa Ejendomsbesidderne er til Stede, kan man ikke vente, at de øvrige Beboere ude i Sogne- og Amtskommunerne vil være tilstrækkelig interesserede i en strengt økonomisk Forvaltning, og urimeligt er det, at selv om en Bedrift giver Underskud, skal der alligevel svares en høj Skat. For Skatteaaret 1932—33 var Forholdet det, at Landbrugerne maatte udrede ikke mindre end 21,55 pCt. af deres Indkomst i kommunale Skatter, og heraf udgjorde den saakaldte faste Skat 17,14 pCt., medens andre Borgers samlede kommunale Skattebyrde kun udgjorde 7,10 pCt. af deres skattepligtige Indtægt. Disse Tal skulde være tilstrækkelige som Begrundelse for, at der ogsaa paa dette Omraade maa gennemføres en virkelig Reform.

Med et Genrejsningsprogram som det, jeg nu har skitseret, er Det frie Folkeparti, det er min faste Overbevisning, i Kontakt med meget talstærke Kredse i Befolkningen. Selv om det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Gaar i sin Overlegenhed gik ud fra, at der kun er to Oppositionspartier her paa Rigsdagen, faar han virkelig undskyldte, at vi ikke kommer her og beder om Forladelse, fordi vi er et lille Parti; vi følger tværtimod, at vi har baade Ret og Pligt til at gøre et Arbejde, ikke mindst fordi vi tror, at det, vi peger paa, netop er Tidens Gerning.

Hans Hansen (Rørby): Om det foreliggende Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1937 til 31. Marts 1938 er der kun lidt at sige. Forslaget adskiller sig ikke nævneværdigt paa nogen Maade fra sine Forgængere. Dets Udgiftsside rummer en Vrimmel af Opgaver, som vi fra Retsforbundets Side Gang paa Gang har protesteret imod her i Rigsdagen, og det har allerede vist sig meget tydeligt, at det er saadan med Statens Opgaver, naar Lovgivningsmagten vil beskæftige sig med Erhvervslivet og med Prispolitik, at det er ganske endeløst. Jo mere der ydes i Tilskud, des mere kræves der; jo flere Opgaver, des flere nye Opgaver melder der

sig, indtil hele dette fordævelige System kan ændres. Og det er kun et Tidsspørgsmaal, hvornaar det sker.

Hvad angaar Finanslovsforslagets Indtægtsside, adskiller den sig heller ikke fra sine Forgængere. Man bør maaske ikke i Aar gaa i Rette med den højtærede Finansminister; der har jo ikke været Tid til at faa ændret Finanslovsforslagets Indtægtsside, efter at Regeringen har faaet Flertal i Landstinget. Dér er Spørgsmaalet, om de Skatter, Regeringen maa udskrive til Bestridelse af den Vrimmel af Opgaver, som findes paa Udgiftssiden, skal være direkte eller indirekte, og her ved vi, at den nuværende Finansminister er Modstander af den indirekte Beskatning. Og paa samme Maade ved vi, at den forrige høje Finansminister, Hr. Bramsnæs, har forsikret sin Samtid om, at det kun var af Nød og Trang og af Hensyn til det fæle Landsting, at de socialdemokratiske Finansministre i flere Led har maattet ty til de indirekte Skatter, men de har tillige forsikret Rigsdagen om, at Socialdemokratiet vilde udskrive direkte Skatter, naar Regeringen fik Magten dertil.

Finanslovsforslagets Indtægtsside er alt-saa endnu ikke undergaaet nogen Forandring. De indirekte Skatter indtager ogsaa i Aar deres dominerende Plads; men ad Aare maa man vel forvente, at der sker noget i den Retning. For øvrigt vilde der være Tid for den højtærede Finansminister til at ændre Lovforslaget; der er en rum Tid endnu, inden den nye Finanslov skal træde i Kraft, den 1. April 1937.

Den højtærede Statsminister skal have Tak for den klare Udtalelse i sin Programtale om, at Landstinget skal afskaffes; der har været skumlet i Krogene om, hvorvidt Regeringen nu vilde tage Initiativet til en Ændring af Grundloven. Nu har Regeringen Flertallet i begge Rigsdagens Ting, og under det nuværende politiske Styrkeforhold er Landstinget selvsagt overflødig. Det konservative Folkeparti eller rettere „de Otte“ har i sin Tid foreslaaet Landstinget omdannet til et Erhvervsting, der skulde give Folketinget gode Raad og Anvisninger i erhvervspolitiske Spørgsmaal. Vi fra vor Side maa stærkt advare imod, at Landstinget omdannes til noget i den Retning; det vilde kun være at autorisere Klassekampen, og et saadant Landsting vilde være et rent Eldorado, ikke alene for Fagforeningerne og for Arbejdsgiverforeningen, men ogsaa for L. S.-Bevægelsen og ikke mindst for den toldbeskyttede Industri; kun de Klasser, der er interesserede i at be-